

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **Y. R. G.**, narozený dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2024, č.j. OAM-226/ZA-ZA12-P09-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané dne 14. 2. 2024 rozhodnuto tak, že žádost je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nevychází z dostatečně zjištěného stavu a nepřihlíží ke všem tvrzeným skutkovým okolnostem a že jeho žádost o mezinárodní ochranu neměla být vyhodnocena jako nepřijatelná, neboť žalobce splňuje podmínky dle zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany.
3. Poukazoval na to, že pojem „nové skutečnosti nebo zjištění“ v ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu musí být vykládán extenzivně a že důvody žádosti mohou být v zásadě totožné či obdobné. Je totiž zcela patrné, že mezi podáním první a druhé žádosti došlo na Kubě k dramatickým změnám.
4. Namítal, že žalovaný dostatečně nezkoumal současnou situaci v zemi původu žalobce, není pravda, že by nedošlo ke změně okolností, žalobci v případě návratu hrozí pronásledování a vážná újma. Žalobce tvrdil, že Kuba je mezinárodně považována za komunistický stát, kde není možné spoléhat na záruky, jaké poskytují demokratické státy, v době mezi podáním jeho první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu (tedy mezi lety 2020 a 2024) došlo na Kubě ke změně situace. V červenci 2021 se uskutečnily rozsáhlé protesty proti režimu kvůli nedostatku jídla a léků, které byly masivně potlačeny a vedly k zadržení a uvěznění stovek lidí. Na Kubě hrozí nebezpečí každému, kdo není politicky konformní. Vzhledem k nesčetným případům bezdůvodných zadržení a obdobných praktik je zcela běžné, že se občané k politickému dění nevyjadřují. Žalobce připomněl, že svůj politický názor vyjádřil odevzdáním členské karty a vystoupením z komunistické strany, což uváděl i ve správním řízení, tvrdil, že odevzdání členské karty může mít za následek politicky motivované pronásledování žalobce státními orgány. Dále poznamenal, že byl také fyzicky napaden policistou, když bránil neoprávněné demolici svého domu, bránil se stížnostmi, ale jeho oficiální stížnosti nebyly na Kubě projednány. Komunistický režim je nepředvídatelný, výše uvedené okolnosti mohou vyústit v pronásledování žalobce státními orgány.
5. Poukázal také na skutečnost, že na osoby, které dlouhou dobu pobývaly v zahraničí, se na Kubě pohlíží jako na tzv. emigranty, kteří postupně pozbývají svá občanská práva. Následky návratu by mohly být ještě závažnější pro osobu jako je žalobce, který deklaroval svůj nesouhlas s politickým režimem. Na závěr konstatoval, že i když se do své země původu opakovaně vracel před rokem 2020, po tomto roce se již nevrátil. Po událostech v roce 2021 se obával, že by jeho návrat mohl vést k porušování jeho základních práv a svobod.
6. Žalobce tak navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný měl za to, že žalobní námitky nejsou způsobilé zpochybnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Shledal, že opakovaná žádost není přípustná, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu.
8. Konstatoval, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl stejné důvody, jako v žádosti předchozí, a tyto již byly žalovaným dostatečně věcně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

posouzeny. Závěry žalovaného v předchozím řízení obstály i v následném soudním přezkumu. Žalovaný se situací na Kubě zabýval i v řízení o opakované žádosti. Neshledal však, že by v důsledku politických událostí, které se na Kubě odehrály v době žalobcovy nepřítomnosti, žalobci hrozilo pronásledování či vážná újma v případě návratu do jeho země původu.

9. Uzavřel, že žalobce sám žalobní výhrady více nespecifikoval a že výslovně uvedl, že žádost podává ze stejných důvodů jako tu první.
10. Žalovaný shrnul, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, a tudíž žalovaný nebyl povinen žádost žalobce o mezinárodní ochranu znovu posuzovat meritorně, neboť nebyla přípustná. Navrhl, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 3. 2021, č.j. OAM-594/ZA-ZA04-P06-2020 žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Dle tohoto rozhodnutí žalobce ve své žádosti uváděl, že do ČR poprvé vycestoval v roce 2018 na základě pracovního víza, po několika cestách mezi ČR a Kubou se na území České republiky vrátil naposledy v roce 2020, opět na základě pracovního víza, pracovní smlouva mu však byla ukončena a platnost zaměstnanecké karty mu zanikla. O mezinárodní ochranu žádal z důvodu legalizace svého pobytu v ČR a neochoty vrátit se zpět na Kubu, neboť se obával, že by nemohl znovu vycestovat. Žalobce také vylíčil incident v roce 2014, kdy mu vládní organizace CAN pod dohledem policie zničila dům, údajně kvůli výstavbě přístavu, když žalobce proti demolici protestoval, policista ho odstrčil a uhořel do hlavy, žalobce si u státních orgánů stěžoval na jednání policistů a také ohledně neoprávněného zničení domu, za které měl obdržet kompenzaci. Vrátil orgánům svou stranickou průkazku a vystoupil z komunistické strany. Žalobce také uvedl, že byl přibližně desetkrát pokutován policií, a to z důvodu, že si chodil stěžovat na CAN ohledně demolice jeho domu a nečekal, jak dopadne řízení o kompenzaci. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce byl ve vlasti pronásledován nebo pociťoval odůvodněnou obavu z pronásledování z azylově relevantních důvodů či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Žalobcovy problémy s policií v souvislosti s demolicí jeho domu a jeho vystoupení z komunistické strany se udály v roce 2014, po těchto událostech žalobce další problémy neměl a mohl bez problému několikrát vycestovat do ČR a vrátit se zpět na Kubu. Žalovaný konstatoval, že žalobce svá politická práva a svobody ve vlasti nijak neuplatňoval a nebyl jakkoli politicky angažovaný, zároveň mu vrácení stranické průkazky nezpůsobilo žádné negativní následky. V části týkající se doplňkové ochrany se zabýval situací v zemi původu, kdy zjistil, že kubánské úřady v drtivé většině případů nesledují soustavně osoby, které se vrací po dlouhodobém pobytu v zahraničí, pokud tyto osoby neporušily ustanovení migračního zákona, nemá jejich pobyt v zahraničí na jejich život na Kubě negativní vliv, nemají problém s reintegrací a nejsou omezováni v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu pojištění a v přístupu na trh práce. Nejsou informace o tom, že by úřady sledovaly neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu či by je nějak postihovaly. Žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu tak považoval za účelovou a shledal, že nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí žalovaného obstálo v soudním přezkumu Městského soudu v Praze (rozsudek ze dne 29. 3. 2023 č.j.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

- 1 Az 25/2021-44), kasační stížnost žalobce Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost (usnesení ze dne 17. 1. 2024 č.j. 6 Azs 68/2023-35).
12. Dne 14. 2. 2024 podal žalobce v ČR opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů výslovně uvedl, že žádá ze stejných důvodů jako poprvé, tedy že nesouhlasí s tím, že byl vypuzen z vlastního bydlení a že přišel o všechno; to uváděl již v prvním řízení.
13. Žalobce se dne 6. 3. 2024 seznámil s podklady pro rozhodnutí ve věci opakované žádosti o mezinárodní ochranu, a to rovněž s Informací MZV ČR č. j. 103804-6/2022-LPTP ze dne 16. 3. 2022 a s Informací OAMP – Kuba – Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 4. 9. 2023. Tyto podklady jsou součástí spisu. Žalobce nenavrhl doplnění a nic dalšího k nim neuvedl.
14. V napadeném rozhodnutí ze dne 6. 3. 2024 žalovaný shrnul údaje poskytnuté žalobcem k jeho žádosti, při jejím posouzení vycházel z těchto údajů, z předchozího rozhodnutí o mezinárodní ochraně ze dne 4. 3. 2021 a z informací, které shromáždil ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Kubě. Žádost posoudil podle § 10a písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu. Poukázal na řízení o předchozí žádosti, porovnal tvrzené důvody žádosti a zjistil, že žalobce ve druhé žádosti neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by měly být předmětem nového meritorního posouzení a které by mu nebyly známy již v průběhu předchozího řízení, ani správní orgán v rámci své úřední činnosti žádné takové skutečnosti neshledal. Konstatoval, že žalobce sám výslovně uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu ze stejných důvodů jako v prvním řízení. Důvodem nadneseným žalobcem, tedy že přišel o všechno v důsledku neoprávněné demolice jeho domu, se žalovaný meritorně zabýval v předchozím řízení, kdy rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany. Žalobcem uvedené okolnosti nejsou novými skutečnostmi, neboť se netýkají změny situace v zemi původu a nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování nebo hrozně vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný též na základě shromážděných informací o zemi původu uzavřel, že na Kubě nedošlo od vydání prvního rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany (4. 3. 2021), popřípadě od doby nabytí právní moci usnesení NSS (19. 1. 2024), k žádné zásadní změně, která by mohla představovat relevantní novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování či hrozbě vážné újmy. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované meritorní posouzení žádosti a řízení zastavil. Dle § 10a odst. 2 je-li žádost nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Žalobu neshledal důvodnou.
16. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
17. Soud vyšel v dané věci z následujících ustanovení právních předpisů:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

18. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
19. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
20. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
21. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.
22. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které mají určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“), který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65 dospěl k závěru, že: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ K tomu obdobně též rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2019 č.j. 6 Azs 15/2019-27.
23. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud navázal v rozsudku ze dne 25. 4. 2018 č.j. 6 Azs 60/2018-43, kde vyšel z toho, že za nové skutečnosti, na jejichž základě lze věcně posoudit opakovanou žádost o mezinárodní ochranu, nelze považovat jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Uvedl, že: „Obecně tedy žalovaný může řízení o opakované žádosti o mezinárodní ochranu zastavit proto, že se tvrzené skutečnosti přímo netýkají žadatele nebo jsou na první pohled azylově irelevantní.“
24. Ke kritériím posuzování opakovaných žádostí se vyslovil rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, kde uvedl, že „odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ochrany musí obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany“.

25. Z výše uvedeného je patrné, že k věcnému posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu (tedy v situaci, kdy o první podané žádosti již bylo pravomocně rozhodnuto) lze přistoupit pouze za splnění výše vymezených podmínek. Soud poznamenává, že v napadeném rozhodnutí se žalovaný v souladu se zákonem a s příslušnou judikaturou zabýval otázkou, zda byly tyto podmínky naplněny. Lze souhlasit se žalovaným, že žalobce se v současném řízení o udělení mezinárodní ochrany dovolával totožných důvodů udělení mezinárodní ochrany jako v předchozím řízení. Jeho tvrzení týkající se problémů s policií v souvislosti s demolicí jeho domu a jeho vystoupením z komunistické strany zůstávají stále stejná, tyto potenciální důvody pro udělení mezinárodní ochrany byly v minulém řízení posuzovány a vypořádány, nemohou tak představovat „novou skutečnost“ ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. To ostatně žalobce ani nezpochybňoval a nesměřoval k tomu žalobní námitky.
26. Ani žalobní tvrzení ohledně rozsáhlých protestů proti režimu v červenci 2021 nemohou být novými skutečnostmi ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Soud nezpochybňuje, že Kuba je autoritářský stát, který mnohé své občany pronásleduje z politických důvodů, tyto skutečnosti však již zde byly v době posuzování první žádosti žalobce, jak ostatně uvedl soud v rozsudku ze dne 29. 3. 2023, č. j. 1 Az 25/2021-44. Svá tvrzení ohledně protestů proti režimu v červenci 2021 však žalobce poprvé uvádí až v žalobě, neuváděl je ve správním řízení, byť v té době již na ně mohl poukázat, a žalovaný se tedy s tímto tvrzením nemohl nijak vypořádat; žalobce pak nijak nevysvětluje, co mu bránilo uvést tato tvrzení ve správním řízení. Již z těchto důvodů není přípustné, aby je nově poprvé uplatnil až v řízení před soudem. Dále, i kdyby je ve správním řízení uvedl, musel by žalovaný konstatovat, že se nejedná o novou skutečnost dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Jedná se totiž o události z července 2021, přičemž předchozí řízení o žádosti žalobce skončilo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2023 č.j. 1 Az 25/2021-44, krajský soud je přitom povinen přezkoumat skutkový stav ex nunc, tj. ke dni vydání rozsudku, z čehož lze dovodit, že v minulém řízení žalobce mohl a měl tyto nové skutečnosti uvádět až do doby rozsudku zdejšího soudu, tj. do 29. 3. 2023. V minulém řízení však na tyto skutečnosti do doby vydání zmíněného rozsudku bez zřejmého důvodu nepoukázal, byť již existovaly. Nemůže se tak jednat o nové skutečnosti dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, žalobce neuvádí žádné vysvětlení, proč je v minulém řízení neuvedl.
27. Jak vyplývá z výše uvedené judikatury, žadatel má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení a pokud jemu známé a existující důvody neuvede v rámci řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže tuto nečinnost zhojit pomocí podání opakované žádosti. NSS v rozsudku ze dne 3. 6. 2021 č.j. 5 Azs 250/2020-36 uvedl: *„Jestliže stěžovatel neuvedl všechny jemu známé důvody ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní*

ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti; jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení.“ K tomu též rozsudek NSS ze dne ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86.

28. Dále je nezbytné konstatovat, že není splněna ani druhá podmínka dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, neboť okolnosti uváděné žalobcem nesvědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů dle § 12 zákona o azylu či že by mu hrozila vážná újma dle § 14a zákona o azylu. Jak je uvedeno výše, již v době posuzování první žádosti žalobce bylo zřejmé, že na Kubě vládne autoritářský komunistický režim, to se od doby posuzování první žádosti nijak nezměnilo; s ohledem na to soud neprováděl k důkazu Usnesení Evropského parlamentu ze dne 29. 2. 2024 o kritické situaci na Kubě (k čemuž žalobce přiložil webový odkaz), kterým žalobce zamýšlel prokázat, že dle kubánské ústavy vládcem společnosti na Kubě je Komunistická strana Kuby, neboť to nepředstavuje žádnou změnu oproti dříve posuzované situaci.
29. Žalobce nyní poukazoval na demonstrace v červenci 2021 kvůli nedostatku jídla a léků a jejich masivní potlačování bezpečnostními složkami, z toho však není nijak zřejmé, jakou změnu by to mělo znamenat z hlediska osobní situace žalobce, pouze takto prezentované obecné události nevypovídají nic o tom, proč by nyní oproti minulosti měly pro jeho osobu představovat riziko pronásledování či hrozby vzniku vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Žalobce se sám těchto událostí nijak neúčastnil, v tu dobu na Kubě vůbec nepobýval, není patrné, jaký by měly mít tyto události vliv na jeho postavení v případě návratu na Kubu. Tvzení, dle kterých vrátil stranickou průkazku a vystoupil z komunistické strany a podával stížnosti v souvislosti se zbořením jeho domu a napadením policistou, již byla podrobně vypořádána v minulém řízení, s tím, že důvod pro udělení mezinárodní ochrany nepředstavují, na tom nic nemění ani žalobcem popisované demonstrace z července 2021, neboť do posouzení azylového příběhu žalobce nevnašejí žádný nový podstatný aspekt. Takto popisované skutečnosti nijak nesvědčí o tom, že by žalobci v návaznosti na dřívější vystoupení z komunistické strany a podávání stížností nově azylově relevantní nebezpečí hrozilo. S ohledem na to soud neprováděl k důkazu ani materiál Cuba – Events of 2022, Human Rights Watch, k čemuž žalobce přiložil webový odkaz. Je tak patrné, že nebyla splněna ani jedna ze dvou kumulativních podmínek daných v § 11a odst. 1 zákona o azylu, aby mohla být žádost žalobce posouzena jako přípustná.
30. Žalobce dále v žalobě poukazoval na to, že by mohl mít problémy jako osoba pohybující se delší dobu v zahraničí, na takové se na Kubě pohlíží jako na emigranty, kteří postupně pozbývají veškerých občanských práv, žalobce je navíc politicky nekonformní osobou. K tomu je třeba uvést, že ani toto tvrzení žalobce ve správním řízení neuváděl, byť v té době

již na ně mohl poukázat, a žalovaný se tedy s tímto tvrzením nemohl nijak vypořádat; žalobce pak nijak nevysvětluje, co mu bránilo uvést tato tvrzení ve správním řízení. Již z těchto důvodů není přípustné, aby je nově poprvé uplatnil až v řízení před soudem. V žalobě pak ani neuvádí, že by se mělo jednat o novou skutečnost. A dále, i kdyby toto tvrzení ve správním řízení uvedl, musel by žalovaný rovněž konstatovat, že se nejedná o novou skutečnost dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný se totiž situací emigrantů, navrátilců a neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu podrobně zabýval v minulém řízení, kde mj. zjistil, že žalobce se v letech 2018 a 2019 do vlasti bez problémů opakovaně vracel, ze zpráv o zemi původu pak zjistil, že nové migrační

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

předpisy rozšířily možnosti kubánských občanů cestovat do zahraničí, tyto předpisy jsou kubánskými úřady převážně dodržovány, kubánské úřady v drtivé většině případů nesledují soustavně osoby, které se vracejí po dlouhodobém pobytu v zahraničí, pokud tyto osoby neporušily ustanovení migračního zákona, nemá jejich pobyt v zahraničí na jejich život na Kubě negativní vliv, nemají problém s reintegrací a nejsou omezováni v přístupu k sociálnímu a zdravotnímu pojištění a v přístupu na trh práce, nejsou informace o tom, že by úřady sledovaly neúspěšné žadatele o mezinárodní ochranu či by je nějak postihovaly; žalovaný tak v minulém řízení z těchto důvodů opodstatnění pro udělení mezinárodní ochrany neshledal. Soud pak konstatuje, že žalobce v žalobě neuvádí nic, co by mohlo představovat změnu oproti dříve posuzované situaci, kdy byla situace navrátilců a neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu v zahraničí již hodnocena. O novou skutečnost dle § 11a odst. 1 zákona o azylu se tak jednat nemůže. Soud proto neprováděl k důkazu ani v žalobě označenou Zprávu OAMP MV Kuba, Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 3. 9. 2019, která navíc byla podkladem již rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2021 č.j. OAM-594/ZA-ZA04-P06-2020.

31. Soud rovněž konstatuje, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, vůbec nedojde k jejímu věcnému posouzení. Jinými slovy, správní orgán znovu neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). Námitka žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, tedy nemůže obstát, neboť k meritornímu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný vůbec nepřistoupil. Hodnotil pouze otázku přípustnosti této žádosti z hlediska existence „nových skutečností“ ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. V tomto ohledu se s relevantními otázkami vypořádal přezkoumatelně a v souladu se zákonem. Aktuální situaci v zemi původu žalobce se žalovaný rovněž zabýval, v napadeném rozhodnutí přitom vyšel z nově shromážděných zpráv ohledně bezpečnostní a politické situace na Kubě a též ze spisového materiálu k předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žádnou zásadní relevantní změnu, která by představovala novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona, však nezjistil, s čímž se soud ztotožňuje.
32. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. října 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně